

[Sundhedsministeren]

været nævnt – kun udgøre få promille af det samlede sengetal i sygehusvæsenet, nemlig 142 ud af 29.000. Hertil kommer, at initiativtagerne bag projektet i Ebeltoft klart har tilkendegivet, at de ikke ønsker at modtage selvbetalende danske patienter.

Et privathospital kan derfor højst blive et supplement til det offentlige sygehusvæsen, aldrig en trussel. Dertil har jeg alt for stor tillid til den vederlagsfri sygehussektor, som altid har været det bærende element i dansk sygehustradition.

Men kan det offentlige sygehusvæsen måske hente inspiration fra et privat hospital, f.eks. til ny arbejdstilrettelæggelse, fleksibilitet og udbygget personalesamarbejde, ja, så kan det da kun hilses velkommen, for det er i patienternes interesse, at behandlingsindsatsen er så effektiv som muligt.

Tilsvarende finder jeg, at det må ses som en forbedring af muligheden for hurtig indlæggelse, hvis ventelisterne til de offentlige hospitaler forkortes, fordi nogle måtte vælge at få behandling andetsteds. Ingen forhindrer jo f.eks. i dag en patient i at bruge egne penge til en operation i udlandet, og jeg mener, at det ville være helt urimeligt at nægte den enkelte borger adgang til for egne midler at lade sig behandle ud over, hvad det offentlige kan tilbyde. Hvorfor skal det dog forbydes den enkelte at prioritere sit helbred højere end almindeligt forbrug?

De argumenter, forslagsstillerne fremfører for at indføre et forbud mod private betalingshospitalet, må jeg tilbagevise. At private betalingshospitalet skulle skabe større ulighed i behandlingsmulighederne, mener jeg ikke der er hold i. Jeg nægter at tro, at et eller nogle få betalingshospitalet vil kunne forrykke det grundlæggende princip for det danske sygehusvæsen: gratis sygehusbehandling af alle på højt fagligt niveau.

At behandlingstilbudene skulle blive forringet, fordi de dygtigste læger og andet sundhedspersonale trækkes væk fra de offentlige sygehuse, finder jeg helt urealistisk. En sådan personalevandring forudsætter jo private betalingshospitalet i et helt andet omfang, end de kendte planer viser.

Efter de planer, jeg er orienteret om, anslås det, at der til hospitalet i Ebeltoft i alt skal knyttes 150–200 ansatte. Så vidt jeg er orien-

teret, skal der også være et meget begrænset antal ansatte på det planlagte privathospital i Borup. Til sammenligning kan jeg oplyse, at der inden for det samlede sygehusvæsen er ansat ca. 92.000 fuldtidsbeskæftigede, heraf ca. 8.000 læger og ca. 20.000 sygeplejersker.

En realisering af planerne for private sygehuse i Borup og Ebeltoft betyder i øvrigt ikke, at der skal etableres en ny offentlig kontrolorganisation. Disse sygehuse og deres personale vil blive undergivet samme sundhedsmæssige tilsyn som de eksisterende offentlige og privatejede sygehuse og deres personale.

At betalingshospitalet vil føre til en gradvis privatisering af det offentlige sygehusvæsen, har jeg allerede tilbagevist. Der er tale om et postulat, der skal medvirke til at skabe en opfattelse af, at regeringen og et flertal i Folketinget gennem sin økonomiske politik tilstræber forringelser i den offentlige sygehussektor for at fremme en privatisering af dette væsen. Men som jeg netop har redegjort udførligt for både under forespørgselsdebatten og ved det foregående beslutningsforslag, har regering og Folketing ikke ført nedskæringspolitik over for sygehusvæsenet, tværtimod.

Det skræmmebillede, oppositionen forsøger at tegne, forekommer mig således at være særdeles overdrevet. Muligheden for at etablere egentlige private betalingshospitalet har hidtil ikke været udnyttet. Regeringen mener, at de private kræfter, der nu er i gang, og som ønsker at vise deres levedygtighed på dette område, skal have mulighed for at dokumentere, om det kan lade sig gøre. Bliver forsøget ikke vellykket, ja, så må de pågældende naturligvis selv påtage sig risikoen. Regeringen mener derfor ikke, at der bør indføres et forbud mod private betalingshospitalet, og opfordrer til, at det socialdemokratiske beslutningsforslag forkastes.

Qvist Jørgensen (S):

Socialdemokraterne har med deres forslag markeret, at vi ønsker at bevare det danske sygehusvæsen som et offentligt sygehusvæsen, der bygger på det meget grundlæggende princip, at enhver borger bør have lige ret og lige mulighed for undersøgelse og behandling, uanset hvilke indkomst- og formueforhold man måtte have.